

05.07.2001

Euroopan komissio
Komission jäsen
Margot Wallström

KORJATTU VERSIO: kappalenumerointi
korjattu 17.7.2001

Vilte

Asia

**VASTAUS KOMISSION VIRALLISEEN HUOMAUTUKSEEN 2001/2070 (KOMISSION
KIRJE 10.4.2001, SG(2001) D/287641)**

Arvoisa rouva Wallström,

1. Suomen hallitus on 10.4.2001 vastaanottanut Euroopan komission ulkoasiainministeri Erkki Tuomiojalle EY:n perustamissopimuksen 226 artiklan nojalla lähettämän virallisen huomautuksen, joka koskee luontodirektiivin 92/43/ETY¹ (jäljempänä luontodirektiivi) 16 artiklan 1 kohdan sisällyttämistä kansalliseen lainsäädäntöön ja sen soveltamista käytännössä. Komissio on lisäksi kiinnittänyt huomiota 15 artiklan soveltamiseen.
2. Ennen viralliseen huomautukseen vastaamista Suomi haluaa tuoda esille eräitä yleisiä näkökohtia Suomessa vallitsevasta tilanteesta.
3. Vaikka petokannat osassa maata ovat suhteellisen harvat, ovat karhun, ilveksen ja suden kannat erityisesti Itä-Suomessa tietyillä alueilla varsin tiheät. Karhuja ja susia esiintyy alueilla, joilla on myös asutusta. On huomattava, että ihmisasutus ei Suomessa aina muodosta sellaista kokonaisuutta, jota suurpedot välttelisivät. Karhun ja ihmisen kohtaaminen on näillä alueilla hyvin todennäköistä, ei vain luonnossa, mutta myös asumusten läheisyydessä ja pihossa.

¹ Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta, EYVL L 206, 22.7.1992, s.7.

4. Tiheät petokannat ovat eräissä tapauksissa ongelmallisia kotieläinten pidolle. Luontodirektiivin mukaan vahinkojen torjunnassa ensisijaisia keinoja ovat kotieläinten suojaaminen ja petojen tappamista eläimistä maksettavat korvaukset. Kaikissa tapauksissa nämä keinot eivät kuitenkaan ole riittäviä vaan joudutaan turvautumaan petojen kannan säätelyyn luontodirektiivin 16 artiklan poikkeusperusteiden mukaisesti. Karhun ja ihmisen kohtaaminen on myös johtanut yhden ihmisen kuolemaan.
5. Luontodirektiivissä säädetyillä poikkeamismahdollisuuksilla lajien tiukasta suojelujärjestelmästä voidaan ehkäistä onnettomuuksia ja turvata myös taloudellisia arvoja. Luontodirektiivi mahdollistaa myös sosiaalisten näkökohtien huomioonottamisen. Asukkaiden suurpetoja kohtaan tuntema pelko saattaa rajoittaa luonnossa liikkumista, luonnontuotteiden keräilyä ja ääritapauksissa edellyttää yhteiskunnallisia kustannuksia aiheuttavia erityisjärjestelyitä kuten lasten koulukuljetuksia. Luontodirektiivin poikkeamismahdollisuuksia käytetään ja tulee käyttää tilanteissa, joissa petojen määrä myös sosiaalisista näkökohdista arvioituna kasvaa paikallisesti liiaksi. Tarpeettomia pelkoja voidaan vähentää myös asianmukaisella valistuksella ja neuvonnalla, jota viranomaiset ja kansalaisjärjestöt voivat yhteistyössä harjoittaa. Suomen suurpetopoliittikan tavoitteena on ylläpitää ja osin vahvistaa Suomessa luontaisesti esiintyvien suurpetojen kantoja kuitenkin niin, että ristiriitatilanteet asukkaiden kanssa vältetään.

Suomen lainsäädännön yhdenmukaisuus luontodirektiivin kanssa

6. Komissio toteaa kirjeensä 11 kohdassa, että Suomi ei ole asianmukaisesti siirtänyt luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa osaksi kansallista lainsäädäntöään. Komissio katsoo kirjeensä 8 kohdassa, että metsästysasetuksen 28 § ei täysin vastaa sanamuodoltaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa. Komissio toteaa, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdassa viitataan ”erityisen merkittäviin vahinkoihin”, kun asetuksen 28 §:ssä viitataan ”vahinkoihin”. Komissio toteaa myös, että 16 artiklan 1 kohdan c ja e alakohdassa viitataan ”erittäin tärkeään yleiseen etuun” ja ”tarkoin valvottuihin oloihin”, kun taas asetuksessa viitataan ”yleiseen etuun” ja ”valvottuihin oloihin”.
7. Suomi on jo muuttanut metsästysasetuksen 28 §:n 2 kohtaa luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseksi lisäämällä sanat ”erityisen merkittävän” sanan vahinkojen eteen, sen jälkeen kun komissio oli tuonut tämän esille pakettikokouksessa Helsingissä. Tämä asetuksen muutos notifioitiin komissiolle 14.5.2001.
8. Vastaavasti Suomi muuttaa metsästysasetuksen 28 §:n sanamuodot myös muilta osin vastaamaan luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan sanamuotoja. Nämä muutokset toteutetaan kesän 2001 aikana. Tämän jälkeen muutokset notifioidaan komissiolle mahdollisimman nopeasti.

Luontodirektiivin puutteellinen soveltaminen

Kannan säilyttäminen suotuisalla suojelutasolla

9. Komissio esittää kirjeensä 13, 15 ja 16 kohdissa tietoja suden, karhun ja ilveksen kannoista. Komissio käyttää tässä yhteydessä Suomen sille toimittamia tietoja suurpetojen minimikannoista.
10. Suomi haluaa selventää suurpetojen kantojen suuruudesta käytettyjä määritelmiä. Runsausarvioinnin määritelmiä ovat (1) minimikanta ja (2) todennäköinen kanta. Minimikanta

on arvio Suomessa kalenterivuoden lopulla esiintyvien petojen vähimmäislukumääristä. Minimikanta ei anna suoranaista kuvaa suurpetojen todellisesta kannan koosta, sillä se perustuu tilastolliseen laskentaan ja arvioon kannan kehityksestä. Minimikantaa käytetään vertailuindeksinä kannan kehityksessä suhteessa aikaisempiin vuosiin. Minimikanta on erityisesti karhulla ja ilveksellä pienempi kuin todennäköinen kanta. Todennäköinen kanta antaa kuitenkin luotettavamman kuvan suurpetojen kannan todellisesta koosta. Todennäköisen kannan arviointi perustuu 1265 petoyhdysmiehen muodostaman verkoston avulla koottuihin jälki- ja näköhavaintoihin, joista RKTL arvioi varovaisuusperiaatetta hyväksi käyttäen näköhavainnon ajankohdan ja jälkien koon perusteella päällekkäishavainnot pois.

11. Suomi toteaa, että se ei enää käytä kannan kehitystä osoittavaa minimikantaindeksiä osoittamaan suurpetojen kantoja, sillä se on johtanut väärinkäsityksiin etenkin silloin, kun suurpetojen verotusmäärää on verrattu minimikantaindeksiin. Suomi katsoo, että on selkeämpää käyttää arviota todennäköisestä kannasta ennen lisääntymiskautta. Nämä arviot tuottaa Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos (RKTL). Seuraavassa tarkastelussa suurpetojen kannat ilmoitetaan arvioina todennäköisestä kannasta.

Susi

12. RKTL:n laatiman arvioinnin mukaan Suomen lisääntyvä susikanta keskittyy itäisimpään Suomeen. Arviointia vaikeuttaa susien vaikeasti ennustettava liikehdintä valtakunnanrajan yli. Ennakoitua suuremmasta – 30 yksilöä - metsästysvuoden 2000-2001 verotusmäärästä huolimatta susikanta ei heikentynyt, sillä pentuetuotto oli vastaavasti ennakoitua parempi. Tarkan seurannan johdosta voidaan varmuudella todeta, että viime vuonna syntyi Suomen rajojen sisäpuolella 35-40 pentua. Tämä on enemmän kuin mitä metsästysvuonna 2000-2001 kannasta poistui metsästyksen johdosta.
13. RKTL arvioi, että todennäköinen susikanta vuonna 2001 ennen lisääntymiskautta on 100-130. Vuoden 2001 aikana Suomen puolella arvioidaan syntyvän 8-9 pentueessa 25-57 pentua ja Venäjän puolella välittömästi rajan tuntumassa arvioidaan syntyvän 3-4 pentueessa 9-27 pentua. Viime vuonna todennäköiseksi susikannaksi ennen lisääntymiskautta arvioitiin 96-116 ja pentutuotoksi 21-36. Poronhoitoalueen metsästyskauden aikana poronhoitoalueella sekä muualla Suomessa maa- ja metsätalousministeriön tai riistanhoitopiirin luvalla Suomen susikannasta poistettiin 25 yksilöä metsästysvuoden 2000-2001 aikana. Tämän lisäksi ihmisten toimesta laittomasti tai vahingossa poistui 5 sutta. Toisaalta pentuetuotto ylitti tehdyn arvion, joten kanta on pysynyt suunnilleen samana, jollei jopa hieman kasvanut.

Suden todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	90-110	100-120	95-100	97-110	100-130

Karhu

14. Arvio karhukannasta ja kannan tuotosta perustuu vuoden 2000 karhuhavaintoihin. Vuonna 2000 ilmoitettiin 4871 karhuhavaintoa. Havaintoja vuonna 2000 syntyneistä pennuista oli yhteensä 383. Vuotta vanhempia pentuja koskevia havaintoja 211. Arviot vuonna 2000 syntyneiden pentueiden ja pentujen määrästä perustuvat näköhavaintoihin sekä sellaisiin jälkihavaintoihin, joissa jälkimittaukset osoittavat pennut samana vuonna syntyneiksi.

15. RKTL arvioi Suomen vuoden 2001 todennäköiseksi karhukannaksi ennen lisääntymiskautta 940-1250 yksilöä. Arvioitu pentutuotto vuodelle 2001 on 175 yksilöä. Näin ollen todennäköinen kanta, johon metsästys kohdistuu on 1115-1425 yksilöä. Karhukanta on kasvanut viime vuodesta, sillä viime vuonna todennäköiseksi karhukannaksi arvioitiin 925-1200 yksilöä. Arvioitu pentutuotto oli 165, joten todennäköinen kanta ennen metsästystä oli 1090-1365 vuonna 2000.

Karhun todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	845-1100	880-1150	870-1150	925-1200	940-1250

Ilves

16. Arvio ilveskannasta ja kannan tuotosta perustuu pääasiallisesti vuoden 2000 ilveshavaintoihin, joita ilmoitettiin yhteensä 3137. RKTL arvioi Suomen vuoden 2001 todennäköiseksi ilveskannaksi ennen lisääntymiskautta 855 - 1100 yksilöä. Arvioitu pentutuotto vuodelle 2001 on 174 yksilöä. Tämä tarkoittaa sitä, että todennäköinen kanta, johon metsästys kohdistuu on 1020-1265. Viime vuonna todennäköiseksi ilveskannaksi arvioitiin 835-1100 yksilöä. Pentutuotoksi arvioitiin tuolloin 161 yksilöä. Tuolloin todennäköinen kanta ennen metsästystä oli vuonna 2000 994-1261 yksilöä. Ilveskanta on siis myös kasvanut.

Ilveksen todennäköinen kanta ennen lisääntymiskautta

vuosi	1996	1997	1998	1999	2000
arvio	790-900	795-950	810-1000	835-1100	855-1100

Uhanalaisuus selvitys ja kantojen levinneisyys

17. Komissio katsoo kirjeensä 17 kohdassa, että suden suojelutaso ei ole Suomessa suotuisa. Samoin komissio katsoo, että on kyseenalaista, onko karhu- ja ilveskantojen suojelutaso suotuisa, koska ne ovat uhanalaisten eläinten kansallisessa luettelossa ja niiden nykyiset maantieteelliset hajaantumismallit ja tiheydet maan itä- ja länsiosissa eivät tunnu noudattavan eläinten luontaisia levinneisyyksiä.
18. Komissio pyytää kirjeensä 18 kohdassa Suomea esittämään tieteellistä näyttöä suden, karhun ja ilveksen populaatiodynamiikasta niiden suotuisan suojelutason arvioimiseksi kantojen suuruuden ja hajaantuneisuuden suhteen.
19. Suomi toteaa, että Suomessa on keväällä 2000 valmistunut uusi uhanalaisuusarviointi. Siinä on käytetty uusia IUCN:n (The World Conservation Union) kehittämiä arviointikriteereitä ja niistä kansalliseen arviointiin tehtyjä sovellutuksia. Sekä karhu että ilves kuuluvat kannan koon perusteella luokkaan silmälläpidettävät. Silmällä pidettäviä lajeja ei nykyisessä järjestelmässä luokitella uhanalaisiksi. Ne ovat kuitenkin lajeja, joiden tarkkailu on aiheellista kannan kehityksen tai koon perusteella. Kvantitatiivisen rajan määrittäminen silmälläpidettävälle ja elinvoimaiselle on vaikeaa.
20. Yleisen käsityksen mukaan 1800-vuosisadan lopun ja 1900-vuosisadan alun intensiivinen metsästys johti suurpetojen kantojen pienenemiseen. Vielä 1980-luvun alussa karhun ja ilveksen kannat olivat vain muutamia satoja ja suden muutamia kymmeniä. Nyt karhun ja

ilveksen levinneisyydet alkavat lähentyä niiden normaalia levinneisyyttä. Suden levinneisyys ei ole palautunut yhtä hyvin, mutta merkittävää on, että 1990-luvulla sudet ovat alkaneet muodostaa pentueita myös Suomessa. (*liite 1*)

21. Lisäksi on huomattava, että suurpetojen kantojen tiheys ja eläinten lukumäärä vaihtelevat lajien ekologisista vaatimuksista noudattaen maan eri alueilla. Maatalousvaltaisilla alueilla ja niiden maisemaa hallitsevilla laajoilla peltoaukeilla suurpetojen kannat eivät voi nousta kovin korkeiksi.

Muu tyydyttävä ratkaisu

22. Komissio toteaa kirjeensä 19 kohdassa, että suden, karhun ja ilveksen metsästykseen on olemassa tehokkaita vaihtoehtoja, kuten karkotteet, hajusteet, sähkö- tai muut aidat, vahinkojen ennalta ehkäiseminen pitämällä karja tai koirat öisin sisällä sekä vahingonkorvaukset.
23. Komissio pyytää lisäksi Suomea selvittämään sitä, soveltaako Suomi perustetta ”ei muuta tyydyttävää ratkaisua” erikseen jokaiseen myönnettyyn lupaan ja sitä, mitä vaihtoehtoja on a) suden, b) karhun ja c) ilveksen metsästykselle mahdolliset vahingonkorvaukset mukaan luettuna.
24. Suomi toteaa, että Suomessa sovelletaan perustetta ”ei muuta tyydyttävää ratkaisua” erikseen jokaiseen pyyntilupaan. Riistanhoitopiirit harkitsevat jokaisessa tapauksessa tämän perusteen olemassaolon.
25. Suomessa on myös käytössä monia erilaisia keinoja vahinkojen vähentämiseen. Sähköaitoja ja muita esteitä käytetään suurpetojen metsästysten sijasta siellä, missä se on mahdollista. Näiden lisäksi Suomessa on kokeiltu myös muita keinoja estää vahinkoja ennalta. Karkotteet ja hajusteet eivät ole toimivia pitkällä aikavälillä, sillä suurpedot tottuvat niihin, eivätkä sen jälkeen pelkää niitä.
26. Yhtäältä on huomattava, että karhut, sudet ja ilvekset aiheuttavat vahinkoa useisiin erilaisiin kohteisiin, joiden suojaaminen yhdellä ratkaisulla ei ole mahdollista. Suurpedot liikkuvat hyvin laajalla alueella. Tämä merkitsee sitä, että kaikkien alueella olevien toiminnanharjoittajien tulisi pystyä suojaamaan kaikki mahdolliset vahinkokohteet, sillä yhden kohteen suojaaminen siirtää vahingot toisaalle. Tämä on ongelma myös yleisen turvallisuuden turvaamisessa ja ihmisten terveyden turvaamisessa.
27. Ihmisten terveyden suojaamiseksi Suomessa on lisäksi käytetty taajama- tai kaupunkialueelle tulleen karhun karkottamiseksi mm. koiria ja karhun nukuttamista ja siirtämistä toisaalle. Tämänkaltaista toimintaa ei kuitenkaan aina ole mahdollista.
28. Koska vahinkojen ennaltaehkäisy ei aina ole mahdollista, Suomessa on käytössä myös petoeläinten aiheuttamien vahinkojen korvausjärjestelmä. Valtioneuvoston asetuksen (277/2000) perusteella korvataan petoeläinten – karhun, suden, ahman ja ilveksen – ihmisille, liikenteelle, maataloudelle, kotieläimille, viljellyille eläimille, elottomalle irtaimistolle ja poroille aiheuttamat vahingot talousarvion rajoissa. Valtion talousarviossa tähän on varattu vuonna 1999 10 Mmk, vuonna 2000 11 Mmk ja vuonna 2001 17 Mmk.
29. Edellä kuvattujen ongelmien vuoksi suurpetokantojen hoidossa on sovellettava luontodirektiivin 16 artiklan mukaisia poikkeusperusteita.

Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a - e alakohtien poikkeusten soveltaminen

Pyyntimäärät

30. Komissio toteaa kirjeensä 40 kohdassa, että pyyntimäärien on perustuttava tieteellisiin selvityksiin kantojen suotuisan suojelutason turvaamiseksi 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Komission käsityksen mukaan Suomen suurpetokannoista on metsästetty 8-27 %, mitä se pitää liian suurena.
31. Suomi toteaa ensinnäkin, että komission arviot suurpetojen verotusprosentteista perustuvat minimikantaindeksiin ja näin ollen ne antavat todellista verotusprosenttia suuremman luvun. Kuten edellä 10 kohdassa on todettu, minimikanta on erityisesti karhun ja ilveksen osalta pienempi kuin todennäköinen kanta. Lisäksi on huomattava, että metsästys kohdistuu aina lisääntymiskauden jälkeiseen kantaan, jossa on mukana myös sen vuoden pennut.
32. Karhulla metsästysverotus on vuosina 1995-2000 ollut enintään noin 8,8 % todennäköisestä kannasta. Tällä aikajaksolla karhukanta on hienoisesti runsastunut. On lisäksi huomattava, että Suomen karhukantaa voimistavat Venäjän puolelta tulevat nuoret karhut. Venäjän Karjalan karhukanta (n. 3 000 yksilöä) on keskimäärin viisi, kuusi kertaa tiheämpi kuin Suomen kanta ja kannasta metsästetään vuosittain vain 5 %. Tästä syystä Suomeen tulee karhuja Venäjältä enemmän kuin mitä Suomesta siirtyy takaisin. Rajan ylittävien karhujen vuotuista määrää ei kuitenkaan tunneta tarkasti.
33. Suomen ilveskannasta on vuosina 1995-2000 metsästetty enintään 7,7 % todennäköisestä kannasta. Metsästysverotus on vähentynyt viime vuosina. Ilveskanta kestää vähentymättä 10-12 % vuotuisen poistuman. Ilveskanta on runsastunut mainitulla ajanjaksolla.
34. Tilastoitu poistuma susikannasta oli vuosina 1996-2000 enintään 13 % ja todennäköisesti 10 % kannasta. Suomen susikannassa ei ole tapahtunut olennaisia muutoksia vuosien 1996-2000 aikana. Susikanta on kuitenkin hienoisesti alkanut kasvaa vuoden 1998 – 2000 aikana.
35. Luontodirektiivi on pantu Suomessa täytäntöön metsästyslaissa määriteltujen riistaeläinten osalta metsästyslailla (615/1993) ja -asetuksella (666/1993). Luontodirektiivin 12 artiklan edellyttämä suden, karhun ja ilveksen suojelu on toteutettu metsästysasetuksen 24 §:llä. Metsästysasetuksen 24 §:n mukaan karhu ja ilves sekä susi poronhoitoalueen ulkopuolella ovat aina rauhoitettuja.
36. Luontodirektiivin 16 artiklan mukainen poikkeusmahdollisuus on puolestaan toteutettu metsästysasetuksen 28 §:llä. Kuten edellä 7 – 8 kohdissa on todettu, Suomi muuttaa 28 §:ää vastaamaan luontodirektiivin 16 artiklan sanamuotoa. Asetuksen mukaiseen metsästyksen on saatava metsästyslain 10 §:ssä tarkoitettu pyyntilupa. Tällöin on noudatettava metsästyslain 10 §:n ja asetuksen 1-2 §:n mukaisesti maa- ja metsätalousministeriön määräämää alueellista suurinta sallittua pyyntimäärää. Maa- ja metsätalousministeriö antaa vuosittain määräyksen pyyntiluvan nojalla tai alueellisen suurimman sallitun määrän puitteissa sallittavasta metsästyksestä (liite 2).
37. Määräys perustuu RKTL:n toimittamaan vuosittaiseen selvitykseen, jossa laitos esittää arvionsa tiettyjen riistaeläinten kannoista ennen kevään lisääntymiskautta, kantojen muutoksista lisääntymiskauden aikana sekä kestävästä verotusmäärästä. Tähän perustuen ministeriö asettaa riistanhoitopiireille suurimman sallitun pyyntimäärän pyyntiluvanvaraisille lajeille.

38. Suomi katsoo, että suurpetojen metsästys pohjautuu tieteelliseen selvitykseen suurpetokannoista. Tämä järjestelmä on johtanut kaikkien suurpetokantojen tasaiseen kasvuun, kuten edellä kohdissa 9-16 on todettu.

Poikkeusperusteiden soveltaminen

39. Komissio toteaa kirjeensä 41 kohdassa, että suden, karhun ja ilveksen pyyntilupia myönnetään ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan 1 kohdan a - c alakohtien poikkeuksiin ja erityisesti ilman yhteyttä vahinkoa aiheuttaviin yksilöihin vastoin 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa. Lisäksi komissio väittää, että sutta, karhua ja ilvestä metsästetään valikoimattomasti enemmän kuin rajoitetusti, mikä on 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan vastaista.
40. Suomi toteaa ensinnäkin, että luontodirektiivin 16 artiklan poikkeusperusteet sisällytettiin metsästysasetukseen vuonna 1998. Riistanhoitopiirit ovat vasta vuodesta 1999 olleet velvollisia soveltamaan poikkeusperusteita. Maa- ja metsätalousministeriö on opastanut riistanhoitopiirejä poikkeusperusteiden soveltamisessa ja seurannut piirien toimintaa. Kun puutteita tai ongelmia on havaittu, ministeriö on opastanut piirejä uudelleen. Samoin ministeriö on tarkentanut omia käsityksiään luontodirektiivin tulkinnasta komission kirjelmien ja pakettikokouksen jälkeen.
41. Ennen Suomen EU-jäsenyyttä karhu, susi ja ilves olivat riistaeläimiä, joiden metsästys ei ollut yhtä tarkkaan poikkeusperusteilla säänneltyä kuin nyt. Poikkeuslupajärjestelmä on kehittynyt koko ajan asteittain ja mahdollisiin tulkintaongelmiin on puututtu heti, kun ne on huomattu.
42. Lisäksi Suomi katsoo, että komissio ei ole osoittanut sitä, missä tapauksessa pyyntilupa olisi myönnetty ilman riittävää yhteyttä 16 artiklan a - c alakohtien poikkeusperusteisiin. Sutta koskevassa osassa komissio viittaa ensinnäkin kirjeensä kohdassa 23 Ruokolahdella sattuneeseen tapaukseen, jossa rikottiin metsästyslakia. Tämä sudenmetsästys tapahtui kuitenkin lupajärjestelmän ulkopuolella, kuten komissiokin toteaa kohdassa 26.
43. Komissio viittaa myös vuonna 2001 Hyrynsalmella tapahtuneeseen sudenmetsästykseen. Komissio väittää, että tilanteessa olisi menetelty vastoin luontodirektiivin 16 artiklaa, koska alueella metsästetyt sudet kuuluivat poronhoitoalueen ulkopuoliseen kantaan ja Suomelle liittymissopimuksessa myönnetty poikkeus koskee vain poronhoitoalueen susikantoja.
44. Suomi toteaa, että Suomen liittymissopimuksessa saama poikkeus koskee sanamuodon mukaisesti Suomen susikantoja poronhoitoalueella. Kyse on siis aluesidonnaisesta poikkeuksesta riippumatta siitä, minkä alueen kantoja sudet ovat. Poikkeus saatiin nimenomaisesti poronhoitoalueelle, sillä sudet aiheuttavat merkittäviä vahinkoja porotalouselinkeinolle. Näin ollen Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys ei ollut luontodirektiivin 16 artiklan vastaista, sillä artiklaa ei sovelleta susiin poronhoitoalueella. Hyrynsalmen sudenmetsästyksen yhteydessä tapahtuneet laittomat suden tapot ovat asianmukaisesti poliisitutkinnassa.
45. Suomi toteaa, että Suomen liittymissopimuksen mukaisesti Suomen susikannat poronhoitoalueella kuuluvat luontodirektiivin liitteeseen V, jossa mainittuja lajeja tai kantoja koskee direktiivin 14 artikla. Tämän artiklan mukaan jäsenvaltiot voivat ottaa liitteen mukaisia lajeja luonnosta ja hyödyntää niitä edellyttäen, että toimet eivät ole ristiriidassa lajien suotuisan suojelutason säilyttämisen kanssa. Artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutet-

tava tarpeellisia toimenpiteitä, mikäli 11 artiklassa mainittu seuranta osoittaa sen tarpeelliseksi. Tarvittavia toimenpiteitä voivat olla mm. yksilöiden ottamista koskevien aikojen tai menetelmien säätely ja yksilöiden ottamista koskeva lupajärjestelmä.

46. Suomessa on käytössä poronhoitoalueella rauhoitus aika sudelle. Suomi toteaa lisäksi, että Suomi siirtää direktiivin 14 artiklan edellyttämän seurannan tehostamiseksi sudenmetsästyksen poronhoitoalueella luvanvaraiseksi, jolloin siihen sovelletaan metsästyslain 10 §:n ja metsästysasetuksen 1-3 §:n säännöksiä.

Tarkastelu poikkeusperusteittain

47. Seuraavassa tarkastelussa on käytetty metsästysvuoden 2000-2001 lukuja, koska poikkeusperusteiden soveltaminen on kehittynyt asteittain ja aikaisempien vuosien ongelmatilanteita on pyritty selkiyttämään. Lisäksi Suomen vastauksen liitteenä on komission kohdassa 44 ensimmäisessä alakohdassa pyytämä selvitys suden, karhun ja ilveksen kaatoon myönnettyistä luvista riistanhoitopiireittäin. Selvityksestä käy ilmi millä poikkeusperusteella lupa on myönnetty (*liitteet 3 ja 4*).
48. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ei ole käytetty metsästysvuonna 2000-2001 lainkaan.
49. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan b alakohtaa on käytetty metsästysvuonna 2000-2001 28 kertaa karhun, 9 kertaa ilveksen ja 8 kertaa suden suojelusta poikkeamisessa. Direktiivin b alakohdan sanamuoto lähtee siitä, että erityisen merkittäviä vahinkoja tulee esittää. Suomen käsityksen mukaan todennäköinen uhka erityisen merkittävien vahinkojen syntymiseen on riittävää. Kyse on siten vahinkoja ennaltaehkäisevästä toiminnasta. Tietyissä tapauksissa toimiin on ryhdyttävä vahingon jo tapahduttua poistamalla vahinkoa aiheuttanut eläin. Näin on syytä menetellä, jos vaarana on, että vahinko toistuu saman yksilön toimesta, esimerkiksi jos yksilö oppii helpon ravinnon lähteen. Se, milloin tapauskohtaisesti voidaan todeta mahdollisen vahingon olevan erityisen merkittävä, on riippuvainen kunkin tapauksen yksityiskohdista.
50. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan c alakohtaa on käytetty metsästysvuonna 2000-2001 8 kertaa karhun, 6 kertaa ilveksen ja kerran suden suojelusta poikkeamisessa.
51. Suomen näkemyksen mukaan suurpetojen aiheuttamaa uhkaa yleiselle turvallisuudelle ja ihmisten terveydelle ei voida vähätellä. Tietyillä alueilla Suomessa etenkin Itä-Suomessa, jossa kaikkien suurpetokantojen kannat ovat vahvat, yleinen turvallisuus on vaarantunut, muun muassa kuolemantapauksen ja ihmisten vakavan loukkaantumisen johdosta. Näillä alueilla sudet ja karhut elävät aivan ihmisten asumusten läheisyydessä.
52. Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on viime vuonna käytetty 63 kertaa karhun ja 36 kertaa ilveksen suojelusta poikkeamisessa. Suden kohdalla e alakohtaa ei ole käytetty kertaakaan. Viime vuonna todennäköinen karhukanta, johon metsästys kohdistui oli 1090-1365 ja todennäköinen ilveskanta, johon metsästys kohdistui oli 994-1261. Kyseisen alakohdan nojalla saaliiksi saadut karhut vastaavat siis keskimäärin 5,2 % metsästyksen kohteena olleesta todennäköisestä karhukannasta ja saaliiksi saadut ilvekset keskimäärin 3,2 % metsästyksen kohteena olleesta todennäköisestä ilveskannasta.
53. Suomi katsoo, että 16 artiklan 1 kohdan e alakohdan nojalla pyydetty karhu- ja ilvesmäärät on otettu rajoitetusti ja valikoiden ottaen huomioon edellä 57 kohdassa mainitun lisäksi

sen, että karhu- ja ilveskannat ovat olleet tasaisessa kasvussa. Suomi ottaa seuraavana metsästysvuotena komission näkemykset huomioon opastaessaan riistanhoitopiirejä poikkeuslupien myöntämisessä.

Seuraamukset lainvastaisesta toiminnasta

54. Komissio toteaa kirjeensä 43 kohdassa, että susia tapetaan toisinaan luvottomasti ja varmistamatta tehokkaita, suhteellisia ja varoittavia seuraamuksia niitä kohtaan, jotka rikkoivat 12 artiklan 1 kohdan ja 16 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanolainsäädäntöä. Tässä komissio viittaa vuonna 1999 Ruokolahdella sattuneeseen tapaukseen.
55. Ruokolahden tapauksesta on tehty asianmukainen poliisitutkinta, jonka jälkeen juttu on toimitettu syyttäjälle. Syyttäjä on 24.11.1999 tehnyt tapauksesta syyttämättäjättämispäätökset. Näistä päätöksistä on tehty kantelu valtakunnansyyttäjänvirastoon. Valtakunnansyyttäjä on pyytänyt asiassa lisätutkinnan ja tehnyt 25.5.2000 päätöksen asiassa. Sen mukaan syyttämättäjättämispäätöksen tehnyt syyttäjä on toiminut laillisesti ja harkintavaltansa rajoissa. Syyttämättäjättäminen on perustunut tekojen vähäisyyteen. Myös valtakunnansyyttäjä on jättänyt metsästäjät syytteeseen asettamatta. Perusteluina on, että tapaukset on katsottava kysymyksessä olevien rikoslajien normaalitapauksiin verrattuina vähäisiksi.
56. Suomessa syyttäjillä on vapaa syyteharkinta. Tapauksissa syyttäjät ovat käyttäneet heille lain mukaan kuuluvaa oikeutta jättää syyte nostamatta. Virallisen syyttäjän oikeudesta ja velvollisuudesta nostaa syyte on säädetty oikeudenkäynnistä rikosasioissa annetun lain 1 luvun 6 §:ssä. Sen mukaan virallisen syyttäjän on nostettava syyte, kun on olemassa todennäköisiä syitä rikoksesta epäillyn syyllisyyden tueksi. Saman lain 1 luvun 7 §:n 1 kohdan mukaan virallinen syyttäjä saa kuitenkin jättää syytteen nostamatta, milloin rikoksesta ei ole odotettavissa ankarampaa rangaistusta kuin sakko ja sitä on sen haitallisuus tai siitä ilmenevä tekijän syyllisyys huomioon ottaen kokonaisuutena arvostellen pidettävä vähäisenä. Syyttämättä jättäminen nähdään osana rikosten seuraamusjärjestelmää. Syyttämättä jättämistä koskeva päätös katsotaan sen seikan toteamiseksi, että tutkinnan alainen henkilö on syyllistynyt siinä mainittuun rikokseen.
57. Suomessa on voimassa rangaistussäännökset luvottomasta metsästyksestä. Metsästyslain 72 §:n mukaan muun ohella se, joka tahallaan metsästää rauhoitusajana tai ilman 10 §:ssä tarkoitettua pyyntilupaa, on tuomittava metsästysrikoksesta sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi. Metsästyslain 74 §:n mukaan muun ohella se, joka tahallaan tai huolimattomuudesta metsästyksen johtajana jättää suorittamatta hänelle kuuluvan tehtävän, on tuomittava, jollei teosta ole muualla laissa säädetty ankarampaa rangaistusta, metsästysrikkomuksesta sakkoon. Lisäksi, mikäli henkilö on tuomittu metsästysrikoksesta ja hänen katsotaan osoittaneen ilmeistä piittaamattomuutta metsästystä koskevista säännöksistä, hänet voidaan määrätä metsästyskieltoon vähintään yhdeksi ja enintään viideksi vuodeksi. Edelleen lain vastaisesti metsästetystä eläimestä seuraa riistaeläintä tai sen arvoa koskeva menettämisseuraamus. Lisäksi tekoväline eli käytännössä ampuma-ase voidaan tuomita menetetyksi.
58. Suomi katsoo, että kyseinen Ruokolahden tapaus on asianmukaisesti ja lainmukaisesti tutkittu viranomaisten taholta. Laiminlyöntejä ei ole todettu. Lisäksi Suomen näkemys on, että Suomessa on käytössä riittävät ja tehokkaat rangaistuskeinot metsästysrikoksiin ja rikkomuksiin.

Luontodirektiivin 15 artiklan soveltaminen

59. Komissio väittää kirjeensä 29 kohdassa, että Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys olisi ollut direktiivin 15 artiklan vastainen, koska komission näkemyksen mukaan susilauman tappo on valikoimaton keino.
60. Luontodirektiivin 15 artikla säätelee valikoimattomien keinojen ja menetelmien käyttöä. Luontodirektiivin liitteessä VI on lueteltu mitkä menetelmät ja keinot ovat valikoimattomia. Suomi katsoo, että valikoimaton keino tai menetelmä tarkoittaa keinoa tai menetelmää, jossa ei voida varmistua siitä, mitä lajia pyynti koskee. Tällaisia keinoja on mm. myrkkyjen tai räjähteiden käyttö. Hyrynsalmella tapahtunut sudenmetsästys kohdistui nimenomaisesti susiin – ei muihin eläinlajeihin. Metsästäjät olivat tietoisia mistä laumasta oli kyse. Eläinten lopettaminen tapahtui metsästysaseella, jolloin ampuja varmasti tiesi, minkä lajin tai yksilön hän pyysi. Suomi katsoo, että se ei siten ole rikkonut direktiivin 15 artiklan asettamia velvoitteitaan.
61. Lisäksi komissio pyytää kirjeessään kohdassa 44 Suomea selvittämään miten Suomi soveltaa luontodirektiivin 15 artiklaa poronhoitoalueella.
62. Suomi toteaa, että Suomen metsästyslainsäädäntöä, jolla luontodirektiivin 15 artikla on pantu täytäntöön, sovelletaan koko Manner-Suomen alueella, myös poronhoitoalueella. Metsästyslain 32 §:ssä kielletään moottorikäyttöisten kulkuneuvojen käyttö metsästyksessä. Metsästyslain 33 §:ssä luetellaan kielletyt pyyntivälineet ja –menetelmät. Nämä edellä mainitut säännökset vastaavat luontodirektiivin 15 artiklan vaatimuksia.
63. Lisäksi on huomattava, että metsästyslain 20 § asettaa metsästykselle yleiset vaatimukset, joiden mukaan metsästystä on harjoitettava kestävän käytön periaatteiden mukaisesti ja siten, että riistaeläinkannat eivät vaarannu, luontoa ei tarpeettomasti vahingoiteta, riistakantaa ei vaaranneta eikä eläimille tuoteta tarpeetonta kärsimystä.

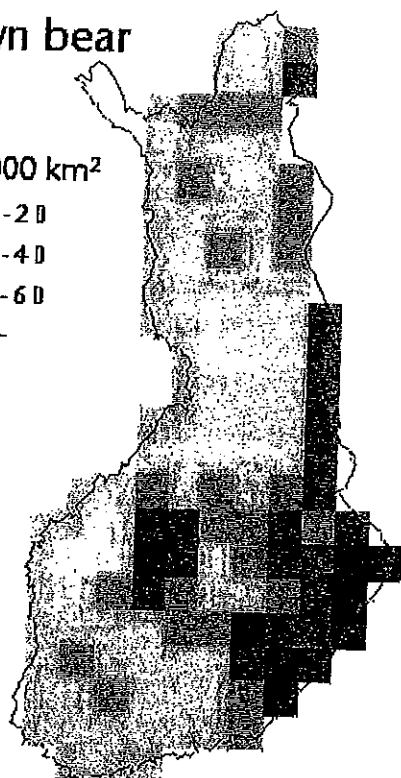
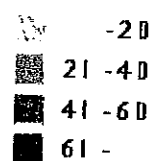
Suurten petoeläinten hoitosuunnitelma

64. Komissio pyytää kirjeessään kohdassa 44 Suomea toimittamaan tiedot siitä vastaavatko myönnetyt luvat vuoden 1996 suurten petoeläinten hoitosuunnitelmaa.
65. Suomi toteaa, että komissio viittaa tässä parlamentaarisen Ympäristö- ja luonnonvarainneuvoston asettaman Suurpetotyöryhmän raporttiin vuodelta 1996: Suomen suurpetokannat ja niiden hoito. Raportti on luonteeltaan strateginen asiakirja, joka ei sellaisenaan ohjaa tapauskohtaista päätöksentekoa.
66. Työryhmä esitti raportissaan alueelliset petokantojen kehittämistavoitteet vuoteen 2010 asti. Runsauskehityksen ohjaus tapahtuisi metsästyskiintiöillä ja rauhoitusmääräyksillä, joiden pohjana olisi petokantojen säännöllinen seuranta ja petokantojen pitkäaikainen kehityssuunta. Yksittäiset luvat eivät siten ole vastoin työryhmän esittämiä kehittämistavoitteita, kun petokannat ovat kuitenkin vahvistuneet ja niiden levinneisyys laajentunut.

Kunnioitavasti
Suomen hallituksen puolesta

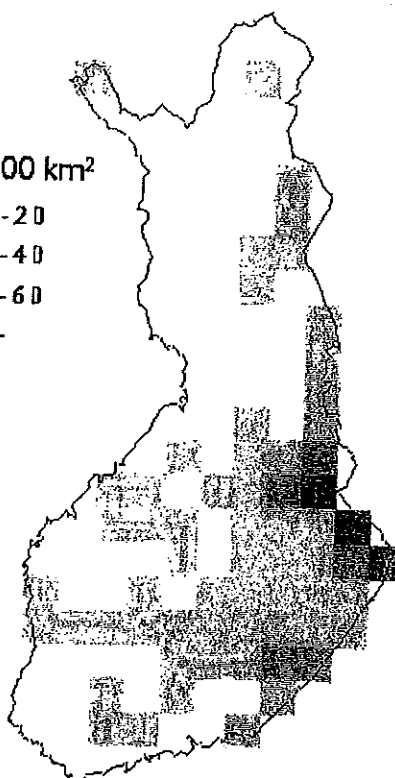
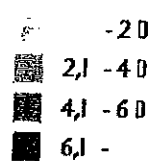
Brown bear

Ind./1000 km²

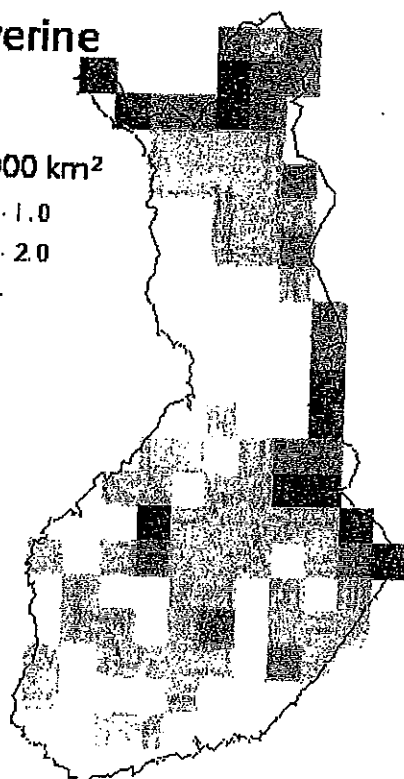
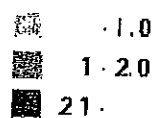
Wolf

Ind./1000 km²

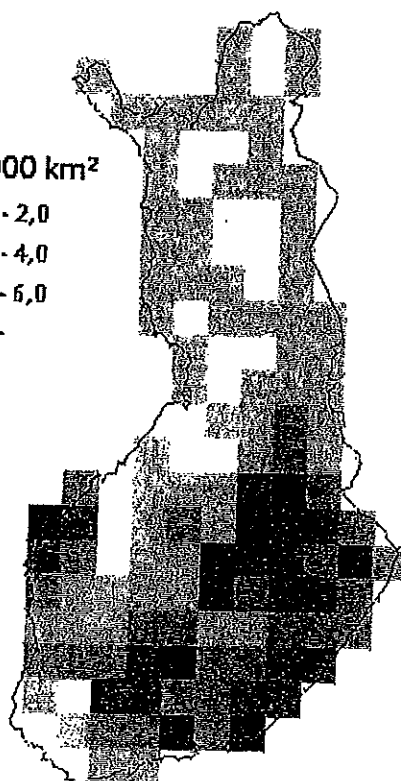
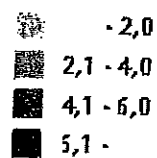
Wolverine

Ind./1000 km²

Lynx

Ind./1000 km²

RIISTAN- JA KALANTUTKIMUS

MAA- JA METSÄTALOUSMINISTERIÖ
PL 30 (Hallituskatu 3 A)
00023 VALTIONEUVOSTO

MÄÄRÄYS

Päivämäärä
29.6.2001 2180/722/2001

Riistanhoitopiirit

Voimassaoloaika
1.8.2001-31.7.2002

Valtuutussäännökset
Metsästysasetuksen
(869/27.11.1998)
2 §:n 3 momentti ja 5 §

Pyyntiluvan nojalla tai alueellisen
kiintiön puitteissa sallittava metsästys

MÄÄRÄYS

Maa- ja metsätalousministeriö on päättänyt antaa pyyntilupien nojalla tai alueellisen kiintiön puitteissa sallittavan metsästyksen rajoittamisesta, pyyntiluvan myöntämisen edellytyksistä, pyyntiluvan myöntämisessä noudatettavasta menettelystä sekä sallittua metsästystä koskevasta selvityksestä seuraavat määräykset:

1. Euroopanmajava. Satakunnan riistanhoitopiirin myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien euroopanmajavien määrä saa olla enintään 180 kpl. Muut riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia euroopanmajavan metsästämiseksi ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua huomattavan vahingon estämiseksi.

2. Susi. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien susien määrä saa olla enintään seuraava:

Kainuun riistanhoitopiirin Kuhmon ja Sotkamon kuntien alueella	2 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiirin Valtimon, Nurmeksen, Lieksan ja Ilomantsin kuntien alueella	2 kpl
Kymin riistanhoitopiirin alueella Ruokolahden, Imatran, Rautjärven Parikkalan, Saaren ja Uukuniemen kuntien alueella	1 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia suden metsästämiseksi.

Pyyntilupa suden metsästämiseksi saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1-3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa. Pyyntiluvat tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut sudet, riistanhoitopiirien tulee ottaa

pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien susien määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä suden metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

3. Karhu. Poronhoitoalueella metsästettyjen karhujen määrä saa olla enintään metsästysasetuksen 5 §:ssä tarkoitetulla

itäisellä poronhoitoalueella	28 kpl
läntisellä poronhoitoalueella	2 kpl

Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myöntämien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien karhujen määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Savon riistanhoitopiiri	9 kpl
Kainuun riistanhoitopiiri (poronhoitoalueen ulkopuolella)	9 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	6 kpl
Kymen riistanhoitopiiri	25 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	2 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	1 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	40 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	3 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia karhun metsästämiseksi.

Pyyntilupa karhun metsästämiseksi Pohjanmaan ja Pohjois-Hämeen riistanhoitopiirien alueille saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1–3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa.

Pyyntilupa karhun metsästämiseksi metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa tulee rajoittaa tiettyjen yksilöiden ottamiseen tai enintään yhden riistanhoitoyhdistyksen alueelle taikka muutoin selvästi määriteltävälle enintään 300 000 ha:n suuruiselle yhtenäiselle kannanhoitoalueelle. Metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa annettua pyyntilupaa ei ole mahdollista sen myöntämisen jälkeen vaihtaa toiseen yksilöön tai toiselle alueelle.

Pyyntiluvat karhun metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut karhut, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien karhujen määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä karhun metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

4. Saukko. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myönnettävien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien saukkojen määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Savon riistanhoitopiiri	5 kpl
Kainuun riistanhoitopiiri	5 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	5 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	5 kpl
Oulun riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	5 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia saukon metsästämiseksi.

Riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia saukon metsästämiseksi ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua kalan- tai ravunkasvatukselle kasvatusaltaissa aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon estämiseksi. Luonnonvesissä saukon metsästystä ei tule sallia.

Pyyntiluvat saukon metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut saukot, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien saukkojen määrässä vähennyksenä huomioon

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä saukon metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

5. Ilves. Riistanhoitopiirien metsästysasetuksen 28 §:n perusteella myönnettävien pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien ilvesten määrä saa olla enintään seuraava:

Etelä-Hämeen riistanhoitopiiri	4 kpl
Etelä-Savon riistanhoitopiiri	3 kpl

Kainuun riistanhoitopiiri	5 kpl
Keski-Suomen riistanhoitopiiri	1 kpl
Kymen riistanhoitopiiri	13 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	4 kpl
Oulun riistanhoitopiiri	1 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Pohjois-Hämeen riistanhoitopiiri	3 kpl
Pohjois-Karjalan riistanhoitopiiri	17 kpl
Pohjois-Savon riistanhoitopiiri	15 kpl
Ruots. Pohjanmaan riistanhoitopiiri	10 kpl
Uudenmaan riistanhoitopiiri	4 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia ilveksen metsästämiseksi.

Pyyntilupa ilveksen metsästämiseksi Etelä-Hämeen, Etelä-Savon, Kainuun, Keski-Suomen, Lapin, Oulun, Pohjanmaan, Pohjois-Hämeen ja Uudenmaan riistanhoitopiirien alueille saadaan myöntää ainoastaan metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 1–3 kohdissa mainituissa tarkoituksissa.

Pyyntilupa ilveksen metsästämiseksi metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa tulee rajoittaa tiettyjen yksilöiden ottamiseen tai enintään yhden riistanhoitoyhdistyksen alueelle taikka muutoin selvästi määriteltävälle enintään 100 000 ha:n suuruiselle yhtenäiselle kannanhoitoalueelle. Metsästysasetuksen 28 §:n 1 momentin 4 kohdassa mainitussa tarkoituksessa annettua pyyntilupaa ei ole mahdollista sen myöntämisen jälkeen vaihtaa toiseen yksilöön tai toiselle alueelle.

Pyyntiluvat ilveksen metsästämiseksi tulee myöntää erikseen kunkin yksilön pyydystämiseen. Myöntämisperuste on mainittava lupapäätöksessä.

Lisäpoistuma, joka käsittää tämän määräyksen antamisen jälkeen metsästyslain (615/1993) 41 §:n 2 momentin tai poliisilain (493/7.4.1995) 25 §:n perusteella myönnettyjen poikkeuslupien nojalla taikka muutoin tietoon tulleet ihmisen toimesta tapetut ilvekset, riistanhoitopiirien tulee ottaa pyyntilupien nojalla metsästettäväksi sallittavien ilvesten määrissä vähennyksenä huomioon.

Riistanhoitopiirien on toimitettava maa- ja metsätalousministeriölle pyyntiluvan myöntämisen jälkeen jäljennös pyyntiluvasta sekä ilveksen metsästyskauden lopussa luontodirektiivin 16 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu kertomus myönnettyistä pyyntiluvista, kunkin pyyntiluvan myöntämisen perusteista sekä metsästyksen tuloksesta.

6. Itämeren norppa. Pyyntilupia Itämeren norpan metsästämiseksi ei toistaiseksi tule myöntää.

7. Halli. Riistanhoitopiirien myöntämien pyyntilupien nojalla pyydettyäksi sallittavien hallien määrä saa olla enintään seuraava:

Kymen riistanhoitopiiri	5 kpl
Lapin riistanhoitopiiri	15 kpl

Oulun riistanhoitopiiri	30 kpl
Pohjanmaan riistanhoitopiiri	20 kpl
Ruots. Pohjanmaan riistanhoitopiiri	60 kpl
Satakunnan riistanhoitopiiri	30 kpl
Uudenmaan riistanhoitopiiri	5 kpl
Varsinais-Suomen riistanhoitopiiri	15 kpl

Muiden riistanhoitopiirien ei tule myöntää pyyntilupia hallin pyyntiin.

Hallin pyynti pyyntilupien nojalla tulee rajoittaa riistanhoitopiirien alueilla ja niihin läheisesti liittyvillä aluevesirajan sisäpuolisilla merialueilla (Ahvenanmaan maakunnan aluevedet poisluettuna) alueille, joilla hylkeet aiheuttavat vahinkoja sekä luvan hakijoille, jotka sitoutuvat toimittamaan pyynnistä ja saaliiksi saaduista halleista riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen tarkempien ohjeiden mukaisesti tutkimuksia varten tarvittavat tiedot ja näytteet.

8. Vesilintujen kevätmetsästys. Vesilintujen kevätmetsästyksestä ministeriö antaa myöhemmin erillisen määräyksen. Sitä ennen pyyntilupia metsästysasetuksen 29 §:ssä tarkoitettua vesilintujen kevätmetsästystä varten ei tule myöntää.

9. Peltopyy. Metsästysasetuksen 1 §:n 2 momentin mukaisesti peltopyyn metsästykseseen ei tarvita pyyntilupaa Kainuun, Oulun, Pohjanmaan, Ruots. Pohjanmaan, Uudenmaan, Satakunnan ja Varsinais-Suomen riistanhoitopiireissä. Muualle maahan riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia peltopyyn metsästämiseksi harkintansa mukaan.

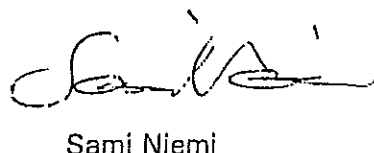
10. Sepelkyyhky. Riistanhoitopiirit voivat myöntää pyyntilupia sepelkyyhkyn metsästämiseksi 1.6.-9.8. ainoastaan, mikäli ei ole muuta tyydyttävää ratkaisua viljelyksille aiheutuvien vahinkojen estämiseksi.

Maa- ja metsätalousministeri

Kalevi Hemilä

Ylitarkastaja

Sami Niemi

TIEDOKSI Metsähallitus
 Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitos
 Metsästäjien keskusjärjestö

LIITTEENÄ Riista- ja kalatalouden tutkimuslaitoksen kirje Dnro RKTL 2180/722/2001,
 30.5.2001

JORD- OCH SKOGSBRUKSMINISTERIET

PB 30 (Regeringsgatan 3 A)

00023 STATSRÅDET

FÖRESKRIFT

Datum

29.6.2001 2180/722/2001

Jaktvårdsdistrikten

Gäller

1.8.2001-31.7.2002

Tillämpade lagrum

2 § 3 mom. och 5 §

jaktförordningen

(869/27.11.1998)

Med stöd av jaktlicens eller inom
ramen för regional kvot bedriven jakt

FÖRESKRIFT

Jord- och skogsbruksministeriet har beslutat att för jakt som bedrivs med stöd av jaktlicens eller inom ramen för regional kvot ge följande föreskrifter gällande begränsningar av jakten ifråga, förutsättningar för beviljande av jaktlicens, förfaringsättet vid beviljande av jaktlicens samt redogörelsen som skall avges om den tillåtna jakten:

1. Europeisk bäver. Högst 180 europeiska bävrar får fällas med stöd av jaktlicenser som beviljas av Satakunda jaktvårdsdistrikt. Av övriga jaktvårdsdistrikt får licenser för jakt efter europeisk bäver beviljas endast om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning för att förebygga betydande skador.

2. Varg. Antalet vargar som fälls med stöd av jaktlicenser som beviljats av jaktvårdsdistrikten enligt jaktförordningens 28 § får uppgå till högst följande:

Kajanalands jaktvårdsdistrikt, inom Kuhmo och Sotkamo kommuner	2 vargar
Norra Karelens jaktvårdsdistrikt, inom Valtimo, Nurmes, Lieksa och Ilomants kommuner	2 vargar
Kymmene jaktvårdsdistrikt, inom Ruokolax, Imatra, Rautjärvi, Parikkala, Saari och Uukuniemi kommuner	1 varg

I övriga jaktvårdsdistrikt bör licenser för jakt efter varg inte beviljas.

Licenser för jakt efter varg får endast beviljas för i jaktförordningens 28 § 1 mom. 1-3 punkten nämnda syften.

Jaktlicenserna bör beviljas separat för jakten efter respektive enskild individ. Grunderna för beviljandet skall nämnas i beslutet om licensen.

Jaktvårdsdistrikten bör beakta den extra avgång, som omfattar antalet vargar som efter att dessa föreskrifter givits har avlivats med stöd av undantagstillstånd som beviljats enligt jaktlagens (615/1993) 41 § 2 mom. eller polislagens (493/7.4.1995) 25 § ävensom övriga av människor dödade vargar som kommit

till kännedom, som ett avdrag från det antal vargar som får fällas med stöd av jaktlicenser.

Jaktvårdsdistrikten skall efter beviljandet av jaktlicens inlämna en kopia av denna till jord- och skogsbruksministeriet samt vid utgången av jaktsäsongen för varg inlämna i artikel 16.2 i habitatdirektivet avsedd redogörelse till ministeriet med uppgifter om antalet beviljade jaktlicenser, grunderna för beviljandet av respektive licens samt resultatet av jakten.

3. Brunbjörn. Inom renskötselområdet får det maximalt fällas följande antal björnar inom respektive i jaktförordningens 5 § avsett delområde

östra renskötselområdet	28 björnar
västra renskötselområdet	2 björnar

Antalet brunbjörnar som får fällas med stöd av jaktlicenser som beviljats av jaktvårdsdistriktet enligt jaktförordningens 28 § får uppgå till högst följande:

Södra Savolax jaktvårdsdistrikt	9 björnar
Kajanalands jaktvårdsdistrikt (ytterom renskötselområdet)	9 björnar
Mellersta Finlands jaktvårdsdistrikt	6 björnar
Kymmene jaktvårdsdistrikt	25 björnar
Österbottens jaktvårdsdistrikt	2 björnar
Norra Tavastlands jaktvårdsdistrikt	1 björn
Norra Karelens jaktvårdsdistrikt	40 björnar
Norra Savolax jaktvårdsdistrikt	3 björnar

I övriga jaktvårdsdistrikt bör licenser för jakt efter brunbjörn inte beviljas.

Inom Österbottens och Norra Tavastlands jaktvårdsdistrikt får licenser för jakt efter björn beviljas endast för de syften som nämns i jaktförordningens 28 § 1 mom. 1-3 punkten.

Licens för jakt efter brunbjörn i det syfte som avses i jaktförordningens 28 § 1 mom. 4 punkten bör begränsas till avlivande av specifika enskilda individer eller till maximalt en jaktvårdsförenings verksamhetsområde eller ett i övrigt klart definierbart högst 300 000 ha stort enhetligt område för skötsel av björnstammen. I det syfte som avses i 28 § 1 mom. 4 punkten i jaktförordningen beviljad jaktlicens kan inte efter beviljandet bytas till annan individ eller annat område.

Jaktlicenserna för jakt efter brunbjörn bör beviljas separat för jakten efter respektive enskild individ. Grunderna för beviljandet skall nämnas i licensbeslutet.

Jaktvårdsdistrikten bör beakta den extra avgång, som omfattar antalet björnar som efter att dessa föreskrifter givits har avlivats med stöd av undantagstillstånd som beviljats enligt jaktlagens (615/1993) 41 § 2 mom. eller polislagens (493/7.4.1995) 25 § ävensom övriga av människor dödade björnar som kommit till kännedom, som ett avdrag från det antal björnar som får fällas med stöd av jaktlicenser.

Jaktvårdsdistrikten skall efter beviljandet av jaktlicens inlämna en kopia av denna till jord- och skogsbruksministeriet samt vid utgången av jaktsäsongen för brunbjörn inlämna i artikel 16.2 i habitatdirektivet avsedd redogörelse till ministeriet med uppgifter om antalet beviljade jaktlicenser, grunderna för beviljandet av respektive licens samt resultatet av jakten.

4. Utter. Antalet uttrar som får fällas med stöd av jaktlicenser som beviljats av jaktvårdsdistrikten enligt jaktförordningens 28 § får uppgå till högst följande:

Södra Savolax jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Kajanalands jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Mellersta Finlands jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Lapplands jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Uleåborgs jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Österbottens jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Norra Tavastlands jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Norra Karelen jaktvårdsdistrikt	5 uttrar
Norra Savolax jaktvårdsdistrikt	5 uttrar

I övriga jaktvårdsdistrikt bör licenser för jakt efter utter inte beviljas.

Licenser för jakt efter utter kan beviljas av jaktvårdsdistrikten endast om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning för att förebygga betydande skador på fisk- och kräftodling i dammar. Jakt efter utter bör inte tillåtas i naturliga vatten.

Jaktlicenserna för jakt efter utter bör beviljas separat för jakten efter respektive enskild individ. Grunderna för beviljandet skall nämnas i licensbeslutet.

Jaktvårdsdistrikten bör beakta den extra avgång, som omfattar antalet uttrar som efter att dessa föreskrifter givits har avlivats med stöd av undantagstillstånd som beviljats enligt jaktlagens (615/1993) 41 § 2 mom. eller polislagens (493/7.4.1995) 25 § ävensom övriga av människor dödade uttrar som kommit till kännedom, som ett avdrag från det antal uttrar som får fällas med stöd av jaktlicenser.

Jaktvårdsdistrikten skall efter beviljandet av jaktlicens inlämna en kopia av denna till jord- och skogsbruksministeriet samt vid utgången av jaktsäsongen för utter inlämna i artikel 16.2 i habitatdirektivet avsedd redogörelse till ministeriet med uppgifter om antalet beviljade licenser, grunderna för beviljandet av respektive licens samt resultatet av jakten.

5. Lodjur. Antalet lodjur som får fällas med stöd av jaktlicenser som beviljats av jaktvårdsdistrikten enligt jaktförordningens 28 § får uppgå till högst följande:

Södra Tavastlands jaktvårdsdistrikt	4 lodjur
Södra Savolax jaktvårdsdistrikt	3 lodjur
Kajanalands jaktvårdsdistrikt	5 lodjur
Mellersta Finlands jaktvårdsdistrikt	1 lodjur
Kymmene jaktvårdsdistrikt	13 lodjur
Lapplands jaktvårdsdistrikt	4 lodjur

Uleåborgs jaktvårdsdistrikt	1 lodjur
Österbottens jaktvårdsdistrikt	5 lodjur
Norra Tavastlands jaktvårdsdistrikt	3 lodjur
Norra Karelens jaktvårdsdistrikt	17 lodjur
Norra Savolax jaktvårdsdistrikt	15 lodjur
Sv. Österbottens jaktvårdsdistrikt	10 lodjur
Nylands jaktvårdsdistrikt	4 lodjur

I övriga jaktvårdsdistrikt bör licenser för jakt efter lodjur inte beviljas.

Inom Södra Tavastlands, Södra Savolax, Kajanalands, Mellersta Finlands, Lapplands, Uleåborgs, Österbottens, Norra Tavastlands och Nylands jaktvårdsdistrikt får licenser för jakt efter lodjur beviljas endast för de syften som nämns i jaktförordningens 28 § 1 mom. 1-3 punkten.

Licens för jakt efter lodjur i det syfte som avses i jaktförordningens 28 § 1 mom. 4 punkten bör begränsas till avlivande av specifika enskilda individer eller till maximalt en jaktvårdsförenings verksamhetsområde eller ett i övrigt klart definierbart högst 100 000 ha stort enhetligt område för skötsel av stammen. I det syfte som avses i jaktförordningens 28 § 1 mom. 4 punkten beviljad jaktlicens kan inte efter beviljandet bytas till annan individ eller annat område.

Jaktlicenserna för jakt efter lodjur bör beviljas separat för jakten efter respektive enskild individ. Grunderna för beviljandet bör nämnas i licensbeslutet.

Jaktvårdsdistrikten bör beakta den extra avgång, som omfattar antalet lodjur som efter att dessa föreskrifter givits har avlivats med stöd av undantagstillstånd som beviljats enligt jaktlagens (615/1993) 41 § 2 mom. eller polislagens (493/7.4.1995) 25 § ävensom övriga av människor dödade lodjur som kommit till kännedom, som ett avdrag från det antal lodjur som får fällas med stöd av jaktlicenser.

Jaktvårdsdistriktet skall efter beviljandet av jaktlicens inlämna en kopia av denna till jord- och skogsbruksministeriet samt vid utgången av jaktsäsongen för lodjur inlämna i artikel 16.2 i habitatdirektivet avsedd redogörelse till jord- och skogsbruksministeriet med uppgifter om antalet beviljade licenser, grunderna för beviljandet av respektive licens samt resultatet av jakten.

6. Östersjövikare. Licenser för jakt efter östersjövikare bör tillsvidare inte beviljas.

7. Gråsäl. Antalet gråsäl som får fällas med stöd av jaktlicens som beviljats av jaktvårdsdistrikten får uppgå till högst

Kymmene jaktvårdsdistrikt	5 gråsäl
Lapplands jaktvårdsdistrikt	15 gråsäl
Uleåborgs jaktvårdsdistrikt	30 gråsäl
Österbottens jaktvårdsdistrikt	20 gråsäl
Sv. Österbottens jaktvårdsdistrikt	60 gråsäl
Satakunda jaktvårdsdistrikt	30 gråsäl
Nylands jaktvårdsdistrikt	5 gråsäl
Egentliga Finlands jaktvårdsdistrikt	15 gråsäl

I övriga jaktvårdsdistrikt bör licenser för fångst av gråsäl inte beviljas.

Fångsten av gråsäl med stöd av jaktlicenser skall inom respektive jaktvårdsdistrikt och till detta nära anslutna havsområden innanför territorialvattengränsen (exklusive territorialvattnen inom landskapet Åland) begränsas till områden där det förekommer betydande skadegörelse samt till sökande av licenser som förbinder sig att insända de uppgifter om jakten och prover av fällda gråsäl som forskningen behöver enligt av vilt- och fiskeriforskningsinstitutet givna närmare anvisningar.

8. Vårjakt efter sjöfågel. Ministeriet ger senare särskilda föreskrifter för vårjakten efter sjöfågel. Före det bör jaktlicenser för den vårjakt efter sjöfågel som avses i 29 § i jaktförordningen inte beviljas.

9. Rapphöna. Enligt 1 § 2 mom. i jaktförordningen behövs inte licens för rapphönsjakt inom Kajanalands, Uleåborgs, Österbottens, Sv. österbottens, Nylands, Satakunda och Egentliga Finlands jaktvårdsdistrikt. I övriga delar av landet kan jaktvårdsdistrikten enligt egen prövning bevilja licenser för rapphönsjakt.

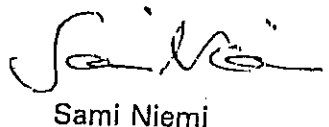
10. Ringduva. Jaktvårdsdistrikten kan bevilja jaktlicenser för jakt efter ringduva under tiden 1.6-9.8 endast om det inte finns någon annan tillfredsställande lösning för att förebygga skador på odlingar.

Jord- och skogsbruksminister

Kalevi Hemilä

Överinspektör

Sami Niemi

FÖR KÄNNEDOM

Forststyrelsen
Vilt- och fiskeriforskningsinstitutet
Jägarnas Centralorganisation

BILAGA

Vilt- och fiskeriforskningsinstitutets brev
Dnr RKTL 2180/722/2001, 30.5.2001

PYYNTILUPARAPORTTI 1.8.1999 – 31.7.2000

ILVES

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Etelä-Häme	7	5	1 a, 1 b ja 2 e	4 kpl
Etelä-Savo	7	3	1 e	1 kpl
Kainuu	7	3	3 e	3 kpl
Keski-Suomi	2	-	-	-
Kymi	15	15	4 b-c ja 10 e	14 kpl
Lappi	2	-	-	-
Oulu	2	-	-	-
Pohjanmaa	2	2	1 b ja 1 b-c	2 kpl
Pohjois-Häme	7	7	7 a	7 kpl
Pohjois-Karjala	15	12	1 b-c ja 10 e	11 kpl
Pohjois-Savo	10	3	3 e	3 kpl
Ruots. Pohjanmaa	10	10	5 b ja 3 e	8 kpl
Satakunta	2	-	-	-
Uusimaa	7	3	2 e	2 kpl
Varsinais-Suomi	2	-	-	-
YHTEENSÄ	97	63	55 Kaadettu 8 a, 7 b, 6 b-c ja 34 e	55 kpl

SUSI

Riistanhoitopiiri	MMM:n kinttö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Kainuu	2			
Kymä	2	2	1 b-c	1 kpl
Pohjois-Karjala	2	1	1 b-c	1 kpl
		2	1 b-c	1 kpl
YHTEENSÄ	6	5	3	3 kpl
			Kaadettu 3 b-c	

KARHU

Riistanhoitopiiri	MMM:n kliniö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue	26	26	17 b	17
Etelä-Häme	1	-		
Etelä-Savo	6	6	2 b-c	-
Kainuu	6	6	4 a-e	2
Keski-Suomi	5	4	3 e	4
Kymi	25	25	11 a-b ja 14 e	3
Lappi	-	-		25
Oulu	1	-	-	-
Pohjanmaa	1	1	-	-
Pohjois-Häme	1	-	-	-
Pohjois-Karjala	32	32	3 c ja 25 e	-
Pohjois-Savo	3	2	1 b-c	28
Ruots. Pohjanmaa	-	-		1
Satakunta	1	-	-	-
Uusimaa	-	-	-	-
Varsinais-Suomi	-	-	-	-
YHTEENSÄ	108	102	80	80 kpl
			Kaadettu 11 a-b, 4 a-e, 17 b, 3 b-c, 3 c ja 42 e	

PYNTILUPARAPORTTI 1.8.2000 – 31.7.2001

ILVES

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
Etelä-Häme	5	1	0	0
Etelä-Savo	5	0	0	0
Kainuu	5	1	0	0
Keski-Suomi	2	0	0	0
Kymi	14	14	0	0
Lappi	2	1	5 b-c ja 7 e	12 kpl
Oulu	2	0	0	0
Pohjanmaa	2	0	0	0
Pohjois-Häme	5	2	1 b ja 1 b-c	2 kpl
Pohjois-Karjala	15	2	1 b	1 kpl
Pohjois-Savo	14	15	11 e	11 kpl
Ruots. Pohjanmaa	14	14	12 e	12 kpl
Satakunta	10	10	1 b ja 6 e	7 kpl
Uusimaa	2	0	0	0
Varsinais-Suomi	5	2	0	0
	2	0	0	0
YHTEENSÄ	97	62	Kaadettu yht. 3 b, 6 b-c ja 36 e	45 kpl

SUSI

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl/ 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue				
			17	17
Kainuu	2	0	0	0
Pohjois-Karjala	2	2	1 b-c	1 kpl
Maa- ja metsätalousministeriön myöntämät luvat	3 Kymi (sama yksilö) 6 Kainuu		7 b	7
YHTEENSÄ	13	2		25 kpl
			Kaadettu yht. 8 b-c ja 17 artiklan 15 nojalla	

KARHU

Riistanhoitopiiri	MMM:n kiintiö	RHP myöntänyt	Kaadettu kpl / 16 artiklan poikkeusperuste	Yhteensä
Poronhoitoalue	33		20 b	20
Etelä-Häme	1	0	0	0
Etelä-Savo	8	8	6 e	6
Kainuu	6	5	4 e	4
Keski-Suomi	6	6	2 e	2
Kymi	25	25	8 b-c ja 14 e	22
Lappi	-	-	-	-
Oulu	1	0	0	0
Pohjanmaa	2	0	0	0
Pohjois-Häme	1	0	0	0
Pohjois-Karjala	38	38	35 e	35
Pohjois-Savo	3	3	2 e	2
Ruots. Pohjanmaa	-	-	-	-
Satakunta	1	0	-	0
Uusimaa	-	-	-	-
Varsinais-Suomi	-	-	-	-
YHTEENSÄ	125	85	Kaikki yht. 20 b, 8 b-c, 63 e	91 kpl